

Eduardo Vasco: Vliv kolonizace Evropy Spojenými státy americkými

 infokurýr.cz/n/2024/11/13/eduardo-vasco-vliv-kolonizace-evropy-spojenymi-staty-americkymi

kurýr

13. listopadu 2024

Nespokojenost roste nejen mezi občany v zemích Unie, ale i ve vlivných kruzích evropské politické a ekonomické elity.

Bývalý šéf Evropské centrální banky Mario Draghi nedávno předložil Evropské unii obsáhlou zprávu, která ukazuje, jak Evropané zaostávají za Američany – a dokonce i za Asiaty – v klíčových otázkách hospodářského rozvoje.

Zatímco v roce 1990 byl HDP na obyvatele ve Spojených státech o 16 % vyšší než v eurozóně, v roce 2023 již tento rozdíl narostl na více než 30 %. To znamená, že Američané jsou vždy bohatší než Evropané.

Propast mezi nejbohatšími muži ve Spojených státech a v Evropě se ale také zvětšuje. Pouze 10 % high-tech podnikatelů v top 30 a top 500 žebříčku tržní kapitalizace jsou Evropané. Pro srovnání, 73 % v první řadě a 56 % ve druhé řadě jsou Američané.

Tato nová čísla opět zdůrazňují ekonomickou devastaci Evropy. A původ je přímo spojen s americkou mocí.

Do 30. let 20. století ztratily Spojené státy všechny výhody, které získaly oproti svým evropským konkurentům na konci první světové války. Evropa byla zdevastována a Washington se ukázal jako hlavní ekonomická supervelmoc. Krize v roce 1929 však tuto sílu ukončila. Zdálo se, že Velká hospodářská krize ukončila americký sen.

Stejně jako byla první světová válka bojem mezi imperialistickými mocnostmi o světový trh, musela být rozpoutána budoucí druhá světová válka, aby Američané mohli znovu získat kontrolu, kterou částečně ztratili s Německem a Japonskem v krizi 30. let. Franklin D. Roosevelt vedl restrukturalizaci americké ekonomiky obrovským

zvýšením federálních výdajů a významnými veřejnými investicemi díky diktátorské centralizaci ekonomické moci v rukou malého podnikového monopolu.

Výsledkem byl nepředstavitelný nárůst průmyslové výroby, téměř výhradně zaměřený na válku. Pearl Harbor přišel vhod: byla to záminka, kterou režim potřeboval, aby odstranil opozici vůči svému vstupu do konfliktu. V letech 1941 až 1944 se americká válečná produkce více než ztrojnásobila a v roce 1944 její továrny vyrobily dvakrát více než Německo, Itálie a Japonsko.

Americká průmyslová výroba sloužila dvěma provázaným strategickým cílům: zničit Evropu a znovu ji vybudovat po vzoru Spojených států. USA vybavily Británii zbraněmi, které potřebovala ke konfrontaci s Německem, a obě provedly intenzivní bombardovací kampaň s výslovným záměrem zničit německou ekonomiku, průmyslový motor Evropy. Téměř 2,7 milionu tun bomb bylo svrženo na Německo a nacisty okupované oblasti dalších zemí, zejména Francie a Belgie (které tvořily průmyslové srdce Evropy). Americké a britské nálety zabily 305 000 Němců, zranily téměř 800 000, zcela nebo částečně zničily 5,5 milionu domů a 20 milionů nechaly bez základních veřejných služeb.

Tohle byla genocida. V kombinaci s přímým zabitím 330 000 civilistů v Japonsku atomovými bombami v Hirošimě a Nagasaki stálo americké bombardování 635 000 životů.

Zničení Evropy Spojenými státy bylo velkou věcí, která pomohla Spojeným státům zajistit si naprostou nadvládu v novém poválečném světovém řádu. Zahraniční deficit činil v letech 1946/47 více než 19 miliard dolarů. Spojené státy, nedotčené, nabídly půjčky na zahájení obnovy Evropy jako mírné formy kolonizace a zároveň tyto země tvrdě potrestaly. Slovy bezradného historika establishmentu Arthura S. Linka: „Americká vláda, dokonce ani v hořkých dnech Rekonstrukce, se nikdy tak strašlivě nepomstila bývalým nepřátelům Spojené státy.“ „reformované.

Trumanova doktrína a zejména Marshallův plán byly pilíři americké kolonizační politiky v Evropě po druhé světové válce: první jmenovaný přeměnil celou západní Evropu a část jejího jihovýchodu v obrovskou americkou vojenskou základnu, která prostřednictvím NATO řídila politiku těchto zemí. Druhá začala jako patronátní politika udělováním almužny hladovějícím Evropanům (11 miliard dolarů), která byla později splacena i s úroky, čímž byl zahájen proces ekonomické, politické a sociální závislosti na Evropě. Mezi lety 1948 a 1951 bylo na tento účel vynaloženo dalších 12 miliard dolarů.

Boj proti údajné hrozbě ze Sovětského svazu byl záminkou, kterou americká vláda našla pro dobytí Evropy. „Největší národ na světě,“ řekl republikán Arthur Vandenberg v Senátu, „bude muset ospravedlnit své vedení nebo se ho vzdát.“ Tímto způsobem se Spojeným státům podařilo překonat krizi nadprodukce a prodat své zboží a zbraně. a zároveň nechat Evropany jako rukojmí jejich nahromaděných dluhů. Americké výrobky se dostaly do Evropy a NATO začalo ovládat národní armády.

Na jedné straně podmanění Evropy po 2. světové válce vedlo k relativní prosperitě obyvatelstva, což vedlo k sociální stabilitě. Po druhé velké americké kolonizační strategii – deindustrializaci s prováděním neoliberální politiky v 80. a 90. letech – byl však tento sociální stát demontován a Evropané zůstali zcela rukojmí Spojených států.

V každé zemi na světě jsou za vědecký výzkum a vývoj odpovědné především ozbrojené síly. Evropské síly se však staly vazaly Spojených států prostřednictvím NATO a jejich schopnosti byly sníženy, aby se zvýšily schopnosti amerických sil na kontinentu. Zpráva, kterou si EU nechala vypracovat u Draghiho, ukazuje škodlivé důsledky tohoto podrobení pro Evropu.

Podle zprávy vydávají Evropané na výzkum a vývoj v procentech HDP o polovinu méně než Američané a mnoho evropských podnikatelů se raději přestěhuje do Spojených států, aby tyto aktivity rozvinuli. Výdaje na výzkum a vývoj jako procento HDP jsou také v Evropské unii nižší než v Číně, Spojeném království, Tchaj-wanu a Jižní Koreji. EU již předstihla Čína v počtu článků publikovaných v předních akademických časopisech a Japonsko a Indie jsou jí v patách – zatímco USA nadále vedou. Schopnost Evropy ekonomicky inovovat také zaostává za USA a Japonskem. Ve vývoji digitálních technologií již zaostává.

Draghi navrhuje řadu „drastických opatření“ k boji proti rostoucí propasti mezi USA a Evropou, uvádí Politico. Je však nepravděpodobné, že tato opatření budou mít nějaký účinek, protože politiky EU zůstávají absolutně sladěny (tj. závislé) na politice Spojených států amerických a v poslední době nebyla přijata žádná významná opatření, která by se vydala jinou cestou než politika posledních desetiletí.

Z toho důvodu roste nespokojenost nejen mezi občany v zemích Unie, ale i ve vlivných kruzích evropských politických a ekonomických elit. Vzestup extrémní pravice v Německu, Francii, Itálii, Nizozemsku a Rakousku, stejně jako snaha o větší suverenitu ze strany vlád Maďarska a Slovenska, jsou jasným vyjádřením tohoto trendu.